

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.019/2013/4. szám

A Szegedi Ítéltábla Sulyok és Ádám Ügyvédi Iroda (dr. Sulyok Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Ollé György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen küldöttgyűlési határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2012. október 31. napján kelt 6.G.40.171/2012/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 12.700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített, pontosított tényállás szerint a felperes a vízgazdálkodási feladatokkal foglalkozó alperesi társulat tagja. A felperes 501,0 ha érdekeltségi területtel rendelkezik. Az alperes elkülönült vagyonának egyik eleme az egyéb támogatás. Az alperes alapszabályának VIII. fejezet 1.6. c./ pontja szerint a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik többek között az egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározása. Az alapszabály 1.5. pontja szerint a tagokra fizetési kötelezettséget megállapító küldöttgyűlési határozat meghozatalánál a küldöttgyűlés tagjai az általuk képviselt társulati hozzájárulás alapjául szolgáló terület nagysága arányában szavaznak.

Az alperes intéző bizottsága 2012. június 28. napjának 9 óra 30 percére az alperes rendkívüli küldöttgyűlését hívta össze. A meghívó tartalmazta, hogy amennyiben a

küldöttgyűlés ezen időpontban határozatképtelen, a megismételt küldöttgyűlést változatlan napirendi pontokkal 2012. június 28-án 10 órakor tartják meg. A meghívó tartalmazta a küldöttgyűlés napirendi pontjait, többek között a 2012. május 24-i küldöttgyűlésen megszavazott egyéb hozzájárulás összecszerűsége esedékességének megállapítása kérdését, továbbá tájékoztatást a megismételt küldöttgyűlés határozatképességéről.

Az alperes 2012. június 28. napjának 9 óra 30 percére összehívott küldöttgyűlése határozatképtelen volt, ezért 10 órakor az alperes megismételt küldöttgyűlést tartott, mely a megjelentek számára tekintet nélkül határozatképes volt.

A megismételt küldöttgyűlésen meghozatalra került többek között a 15/2012. Kgy. számú határozat, amely differenciált mértékű egyéb támogatás összecszerűségéről döntött 94,2 % igen, 5,6 % nem és 0,2 % tartózkodó szavazat mellett. A határozat megállapította, hogy az egyéb támogatás befizetési határideje a kiértékelés kézbesítésétől számított 30 nap.

A határozat alapján az alperes elnöke értesítette a felperest arról, hogy a felperesi 501,0 ha területre az egyéb támogatás éves összege bruttó 782.612 Ft, melynek befizetési határideje 2012. augusztus 15. napja. A felperes az értesítést 2012. július 30. napján vette át.

A felperes kereseti kérelmében a 15/2012. számú küldöttgyűlési határozat reá vonatkozó részének hatályon kívül helyezését kérte. Jogszabálysértésként arra hivatkozott, hogy a Vtv. 26. § /2/ bekezdése nem teszi lehetővé a második küldöttgyűlésnek az első küldöttgyűlés meghívójával való összehívását, ilyen lehetőséget az alperes alapszabálya sem tartalmaz, így mind az első, mind a második küldöttgyűlés összehívása sérti a Vtv. 25-26. §-ait. Törvénysértő a küldöttgyűlési határozat azért is, mert jogszabályi felhatalmazás hiányában kötelezi a felperest, mint tagot egyéb támogatás fizetésére. A Vtv. 6. § /2/ bekezdése a tag kötelezettségei között nem sorolja fel a tag egyéb támogatás fizetési kötelezettségét. Társulati hozzájárulás jogcímén fizetési kötelezettség a tagot a Vtv. 2011. január 1. napjáig hatályos rendelkezései alapján terhelte, e jogintézményt azonban a 2010. évi XC. törvény megszüntette, s egyidejűleg hatályon kívül helyezte a Vtv. 6. § /2/ bekezdés b./ pontja szerinti ezzel összefüggő tagi kötelezettséget is. A Vtv. 30. § /1/ bekezdés c./ pontja szerint az egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározása valóban a küldöttgyűlés hatásköre, ilyen tartalmú tagi kötelezettség hiányában azonban a küldöttgyűlés a tagot az érdekeltségi terület alapján terhelő, kötelezően befizetendő támogatás megfizetésére nem kötelezheti.

A támogatás önkéntes jellegű, ezért annak kivetése nem értelmezhető. Hivatkozott arra is, hogy a 2011. évi XXII. törvény 15. és 17. §-aiban foglalt módosító szabályok nem értelmezhetők a Vtv. egyéb rendelkezéseitől, a Vtv. céljaitól és az Alaptörvény rendelkezéseitől elszakítva. Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok kötelezettségévé teszi, hogy az alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor feltételezze, hogy a szabályok a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Ahhoz, hogy a Vtv-nek a 2011. évi XXII. törvény 15. §-ával módosított 30. § /1/ bekezdés c./ pontját megfelelően értelmezni tudjuk, figyelembe kell vennünk a

Vtv-nek a 2010. évi XC. törvény útján történt módosítása alapján kialakult céljait. A 2011. január 1. napjától hatályos Vtv. a vállalkozások adminisztratív és költségvetési terheinek csökkentése céljából helyezte hatályon kívül a Vtv-nek a társulati hozzájárulás fizetésére vonatkozó tagi kötelezettségét. A módosító rendelkezés hatályba lépéséig a vízi társulat működésének alapvető elve a szolidaritás volt, mely szerint a társulat tagjai - kényszertagság alapján - az érdekeltségi területen lévő ingatlanjaik arányában voltak kötelesek hozzájárulni a vízgazdálkodási közfeladatokhoz. A szolidaritási elv 2011. január 1. napjától megszűnt.

A 2011. évi XXII. törvény 15. és 17. §-iban foglalt módosítások beiktatták ugyan az egyéb támogatás küldöttgyűlés hatáskörébe tartozó fogalmát, azonban ennek a jogalkotói célkitűzésekre és az Alaptörvény idézett rendelkezésére figyelemmel nem az volt a célja, hogy ezen a jogcímen határozhasson meg a küldöttgyűlés fizetési kötelezettséget a tagjai részére. Hangsúlyozta, hogy a vízi társulati tagság kényszertagsági jellege, melyet a Vtv. általános indokolása kifejezetten is említ, nem ad törvényes lehetőséget arra, hogy a társulat küldöttgyűlése törvényi felhatalmazás nélkül ugyanolyan tartalmú fizetési kötelezettséget állapítson meg a taggal szemben, mint a hatályon kívül helyezett társulati hozzájárulás volt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a küldöttgyűlés határozata mindenben megfelel a jogszabályoknak és az alapszabály rendelkezéseinek. Álláspontja az volt, hogy a felperes által hivatkozott jogszabály módosítások folytán az egyéb támogatás alkalmazásának kötelező jogi elemei megszűntek, azonban e változások nem jelentik azt, hogy a küldöttgyűlés határozata alapján ne kerülhetett volna sor egyéb támogatások meghatározására és kivetésére, ugyanis a jogszabály módosítások folytán a jogalkotó e kérdéskört a küldöttgyűlés hatáskörébe utalta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest perköltség megfizetésére. A rendkívüli küldöttgyűlés összehívásának szabályszerűtlenségével kapcsolatos felperesi érveket nem osztotta, ugyanis a Vtv. 26. § /2/ bekezdése nem tartalmaz előírást arra nézve, hogy a megismételt küldöttgyűlés helyét és időpontját mikor kell közölni az érdekeltekkel. Tiltó rendelkezés hiányában pedig nem kifogásolható az az alperesi gyakorlat, hogy a küldöttgyűlésre szóló meghívóban kerül feltüntetésre a megismételt küldöttgyűlés megtartásának helye és időpontja, valamint a határozatképesség számításának szabálya. Megalapozatlan a felperes érdemi hivatkozása is, mert habár a jogalkotó a társulati hozzájárulásra vonatkozó kötelező törvényi előírásokat a 2010. évi XC. törvénnyel megszüntette, ugyanakkor a Vtv. 30. § /1/ bekezdés c./ pontja szerint a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik az egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározása. A jogszabályváltozásból következik, hogy e kérdéskört a jogalkotó a továbbiakban nem kívánta kötelező erővel szabályozni, hanem az egyéb támogatások meghatározását az összegyszerűsésre is kiterjedően a küldöttgyűlés hatáskörébe utalta. Ezzel összhangban áll az alperes alapszabálya is. Így a határozat nem ütközik sem jogszabályi előírásba, sem alapszabályi rendelkezésbe.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Előadta,

hogyan a Vtv. 30. § /1/ bekezdés c./ pontja szerinti küldöttgyűlési hatáskör önmagában nem alapozza meg az alperes azon jogosultságát, hogy a tagokra olyan fizetési kötelezettséget állapítson meg, amely tartalmában a hatályon kívül helyezett társulati hozzájárulásnak felel meg. Az egyéb támogatás jellegének és mértékének meghatározása valóban a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik, az ilyen támogatás azonban nem lehet azonos a megelőző törvénymódosítással megszüntetett társulati hozzájárulással, ahogyan ez az azonosság jelen esetben fennáll. Fellebbezési kérelmének indokai között megismételte - az elsőfokú eljárásban már hivatkozott - Vtv-t módosító jogszabályi rendelkezések jogalkotói célkitűzésekkel, a Vtv. egyéb rendelkezéseivel és az alaptörvény 28. cikkével összhangban álló jogalkalmazói értelmezési kötelezettséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy habár a 2009. évi CXLIV. törvény módosításával a jogalkotó eltérő alapra helyezte a vízi társulatok pénzügyi, vagyoni háttérét és ezzel összefüggésben megszüntette az adók módjára behajtandó társulati hozzájárulás intézményét, ugyanakkor a 2011. évi XXII. törvénnyel a vízi társulatok küldöttgyűlésének hatáskörébe iktatta 2011. március 30. napjától az egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározását. A 2009. évi CXLIV. törvény 41. § /2/ bekezdésének módosításával a vízi társulatok vagyonába utalta az egyéb támogatásokat is. E rendelkezések alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a jogalkotó a társulati hozzájárulás megszüntetésével egyidejűleg bevezetett egyéb támogatás, mint a tagság egyetértésével meghatározott pénzbeli hozzájárulás lehetőségének megteremtésével kívánta lehetővé tenni a vízi társulatok részére a működésükhöz nélkülözhetetlen anyagi források bevonását. Vitatta ezen kívül az egyéb támogatás jogi természete tárgyában kifejtett felperesi interpretációt. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy amennyiben az egyéb támogatás a társulati tagok önkéntes elhatározásán alapuló adománnyal lenne egyenértékű, úgy az alperes legfőbb szervének nem terjedne ki a hatásköre annak jellegének és mértékének meghatározására.

A fellebbezés alaptalan.

Előjáróban az ítéletábra leszögezi, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását azért volt szükséges kiegészíteni, mert annak pertörténeti része a felperes indokaiban kiegészített kereseti kérelmét nem megfelelően ismertette, s ebből következően indokolás nélkül hagyta a felperes jogalkotói célkitűzésekkel, a vízitársulatokról szóló 2009. évi CXLIV. törvény (Vtv.) egyéb rendelkezéseivel és az Alaptörvény 28. cikkével összhangban álló jogalkalmazói értelmezési kötelezettségre alapított érdemi hivatkozásait. Miután az érdemi döntéshez szükséges adatok egyebekben a másodfokú bíróság megítélése szerint rendelkezésre álltak, így az indokolás kiegészítésével érdemi döntés hozatalára kerülhetett sor (PK. 206. számú állásfoglalás b./ pont).

Gf.III.30.019/2013/4. szám

A területi vízgazdálkodás feladatainak meghatározása, az elvégzett feladatok költségeinek viselése - a szabályozás történeti gyökereire is figyelemmel - közel kétszáz év óta az állam és az ingatlantulajdonosok (használók) közös felelőssége. A vízgazdálkodási társulatok - a

vízgazdálkodásról szóló jelenleg hatályos 1995. évi LVII. törvény (Vt.) 34. § /1/ bekezdése értelmében - az ellátandó közfeladat jellegétől függően - vízitársulat, illetve víziközmű társulat formájában működhetnek. A Vt. 34. § /2/ bekezdése szerint a vízitársulatról külön törvény (a Vtv.) rendelkezik, ez azonban - az irányadó jogszabályok egymáshoz való viszonyára is figyelemmel lévő szisztematikus interpretációra is tekintettel - nem változtat azon, hogy a vízitársulat a vízgazdálkodási társulatok egyik formájaként működik. A Vtv. a társulatot jelenleg is olyan gazdálkodó szervezetként definiálja, amely az ingatlantulajdonosoknak, használóknak elsősorban a területi vízgazdálkodással kapcsolatos közfeladatok ellátására jön létre. A korábbi szabályozástól eltérően a társulatnak lehetőséget van arra, hogy közhasznú szervezetként működjön, és közfeladatainak körét tagjai igényének megfelelően kiterjessze a mezőgazdasági vízhasznosításra, továbbá működési területén környezetvédelmi-, természetvédelmi-, üzemen belüli meliorációs és mezőgazdasági vízszolgáltatási feladatokat is végezzen. A hatályos szabályok értelmében az állami, önkormányzati feladatot képező vízumunkák elvégzésére és egyéb, tagjai magánérdekeltségű feladatai ellátására létrejövő vízitársulat olyan sajátos szervezeti forma, nem gazdasági társaság, nem szövetkezet és nem társadalmi szervezet, működésének alapelve azonban változatlanul a szolidaritás (Lásd: Vt. IX. fejezete).

A Vtv. szerint a vízitársulat tagja az a természetes vagy jogi személy, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság, egyéb szervezet, aki, illetve amely a társulat működési területén ingatlantulajdonnal rendelkezik, illetve ingatlant használ (Vtv. 1. § 26. pont). A tagsági jogviszony az ingatlanhoz kötődik. A felperes tagsági jogviszonyát így az alperes működési területén fekvő ingatlantulajdona egyértelműen megalapozza. Arra helyesen mutatott rá a fellebbezés, hogy a korábban hatályos szabályok a szolidaritás elve egyik markáns megnyilvánulása alapján azt tették lehetővé, hogy a társulat a társulat tagjait érdekeltségi egységük arányában - köztartozások módjára behajtható - érdekeltségi hozzájárulás fizetésére kötelezze. Tény, hogy a 2010. évi XC. törvény 39 §-a hatályon kívül helyezte a Vtv. korábbi 47-50. §-ait, s ez a szabályozás a jogalkotói szándék szerint a vízgazdálkodási érdekeltségi hozzájárulás megszüntetésére irányult, ennek megfelelően a módosítás kiiktatta a Vtv. minden, az érdekeltségi hozzájárulásról szóló részét. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy ezzel egyidejűleg módosult a Vtv. 41.§ /1/ bekezdése is, amely szerint a társulat gazdálkodásának forrásai az állami támogatásból, az önkormányzati támogatásból, egyéb támogatásból és a társulat vállalkozásból származó nyereségéből tevődnek össze. A Vtv. 41.§ /2/ bekezdése értelmében a támogatás a társulat tulajdonába kerül azzal, hogy a perbeli jogvitára irányadó szabályok szerint a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik a támogatás jellegének és mértékének meghatározása (Vtv. 30. § /1/ bek c) pont).

A módosítás célja, az volt, hogy a vízitársulatok küldöttgyűlései a tagok fizetési kötelezettségeik mértékének megállapításáról és azok felhasználásáról döntsenek. Tény, hogy az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 38-39. §-a módosította a vízitársulatokról szóló 2009. évi CXLIV. törvényt és 2011. január 1-jétől megszüntette a tagok társulati hozzájárulását. Ezzel megszűnt a közfeladatokhoz való kötelező hozzájárulás és annak adók módjára történő behajtási lehetősége. Miután azonban a rendelkezésre álló

költségvetési források a víztársulatok közfeladat ellátását szolgálják, de nem biztosítják a víztársulatok működési költségeit, azt egyéb bevételeikből kell fedezniük, melynek egyik eleme lehet a tagi egyéb támogatás. A víztársulatok törvény által meghatározott alapszabályaik szerint működnek. Az alperesi víztársulat alapszabálya szerint (VIII. fejezet 1.6. g/ pont) az alperes elkülönült vagyonának meghatározásáról és annak egyik eleme, az egyéb támogatás - így a tagi egyéb támogatás - mértékéről és esedékességéről a küldöttgyűlés jogosult dönteni (VIII. fejezet 1.6. c/ pont). A tagi egyéb támogatás fizetési kötelezettség alapja így nem a jogszabály, hanem a küldöttgyűlés - azaz az alperes szervének - döntése. Ezért nincs jelentősége annak, hogy a Vtv. 6. § /2/ bekezdés b/ pontja a 2010. évi XC. törvény 39. §-ával hatályon kívül helyezésre került. A konkrét esetben ugyanis az alperes küldöttgyűlésén döntöttek a víztársulat folyamatos működése biztosításához szükséges differenciált mértékű egyéb támogatás összegszerűségéről és esedékességéről. Megjegyzendő, hogy kétségtelenül pontosabb és vitathatatlanabb megfogalmazás lenne, ha az alapszabály - ilyen kötelezettség elfogadása esetén - a tagi kötelezettségek között is említené a tagi egyéb támogatás fizetésének kötelezettségét, azonban a fentiek szerint ennek hiányában az alapszabály és az alperesre irányadó jogszabályi rendelkezések komplex értelmezéséből levezethető az egyéb támogatás fizetési kötelezettség.

A fellebbezésben hivatkozott 2011. évi XXII. törvény egyes törvényeknek a vízkárelhárítás hatékonyabbá tételével összefüggő módosításáról szól. Indokolásából megállapítható jogalkotói szándék szerint arra figyelemmel, hogy az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény eltörölte a Vtv. által megállapított társulati hozzájárulást, ezért az állami hozzájárulás fogalmát a Vtv.-ben újra kellett szabályozni. A 15. § módosítása folytán került az alperesi küldöttgyűlés hatáskörébe az egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározása (Vtv. 30. § (1) bekezdés c) pont), és a 17. § módosítása révén vált a gazdálkodás alapjává többek között a küldöttgyűlési döntéssel előírható egyéb támogatás is azzal, hogy mind az újradefiniált normatív támogatás, mind a szerződésen alapuló állami és önkormányzati hozzájárulás, valamint az egyéb támogatás is a társulat tulajdonába került (Vtv. 41. § /2/ bekezdés).

Egyértelműen ezt az értelmezést támasztja alá a perbeli jogvita időszakában ugyan még nem releváns, később bekövetkezett jogszabály módosítás is. 2012. december 28. napjától ugyanis olyan új szabályok (az egyes agrár tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CCXIII. törvény) léptek hatályba, melyek a fentebb írt szabályozási logikának megfelelően tovább erősítették a demokratikus önkormányzatiság és a közvetlen demokrácia elvét a víztársulatokon belül. Annak

Gf.III.30.019/2013/4. szám

érdekében ugyanis, hogy a víztársulatok tagjainak fizetési kötelezettségeiről és a befizetett összegek felhasználásáról ne a küldöttek, hanem minősített szavazással a tagok dönthessenek, a víztársulatokról szóló törvény módosítása történt meg (ennek értelmében a 23/A. § új /5/ bekezdése szerint a társulati tagok összességéből álló közgyűlés dönt a társulati feladatok ellátása érdekében szükséges tagi fizetési kötelezettségek mértékéről és felhasználásának meghatározásáról). E módosító jogszabály törvényi indokolásából

historikus interpretációval is vissza lehet következtetni a perbeli időszakban hatályos jogi szabály jogalkotói célkitűzésére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezzel ellentétes következtetésre az Alaptörvény 28. cikkéből és az érdekeltségi hozzájárulás helyett bevezetett új fogalom, a támogatás értelmezéséből sem lehet jutni. A vízitársulathoz, mint sajátos szervezeti formához legközelebb álló jogterületekről vett legális definíciókból, az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvényben használt fogalmakból kiindulva a támogatás alatt sokféle juttatás értendő. Ebbe a körbe értendő a feladat ellátásához közvetlenül kapcsolódó, arányos működési költségeket finanszírozó támogatás, amely származhat a költségvetésből, az Európai Unió strukturális alapjaiból, illetve a Kohéziós Alapból, az Európai Unió költségvetéséből vagy más államtól, nemzetközi szervezettől, az adózók rendelkezése szerint felajánlott összegekből. A támogatás a tartós vagy egyedi adományt is magában foglalja, de fogalma nem szűkíthető erre. A versenyjog, állami támogatások joga jogterületén is nagy jelentőséggel bíró támogatás fogalomba is jellemzően normatív támogatást, pályázati támogatást és megállapodás alapján (egyedi döntéssel) biztosított támogatást sorolhatunk. A támogatás e fogalmi megközelítésben magánjogi megállapodással vagy egy szervezeten belül a társulás szervei útján hozott döntéssel is megalapozható a fenti jogi fogalmi környezetet is figyelembe véve, így a nyelvi-nyelvtani és kontextuális-összehasonlító elemzésből sem lehet a felperes által adott leszűkítő interpretációt adni. A Vt.-t és a Vtv.-t az Alaptörvény 28. cikkével együtt értelmezve, teleologikus összefüggésben vizsgálva sem lehet a konkrét releváns rendelkezéseknek más, a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgáló értelmezést tulajdonítani. Így a jogrendszer egységéből következően a Vt.-t és Vtv.-t nem csupán önmagában és funkcióját tekintve, hanem az Alaptörvénnyel való összhangjára is figyelemmel értelmezve is csak a bíróság által a fentiek szerint adott interpretáció fogadható el.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. /2/ bekezdése alapján - a tényállás és az indokolás kiegészítése mellett - helybenhagyta. A peresztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével összefüggésben felmerült és az ítéletábra által a 32/2003.

- 8 -

(VIII.22.) IM számú rendelet 3. § /3/ és /5/ bekezdése, valamint 4/A § /1/ bekezdése szerinti ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költség megfizetésére.

Szeged, 2013. március hó 11. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
táblabíró

